

[Wilhelm.]

Det er jo værd at notere sig, at en stribe partier startende med venstre siger, at dette forslag er i strid med boligforliget, for hvad er det for noget? Det er det eneste forslag i de 1½ år, boligforliget har fungeret, der faktisk forsøger at leve op til forpligtelsen i boligforliget om 40.000 lejligheder pr. år, og så siger man, at det er i strid med boligforliget. Der har ikke fra boligforligspartierne været ét eneste forsøg på at leve op til denne aftale om de 40.000 boliger pr. år.

Dette har man haft tid til at tage bestik af. Det lå der for over et år siden. Da var man også afvisende. Da talte man også om, at man havde andre ideer om det. Ministeren talte om, at nu gik det jo opad, det kunne enhver jo se, og man skulle nok komme til at opfylde de 40.000 boliger uden at gennemføre særlige foranstaltninger i den anledning. Realiteterne kender vi i dag. Det var luftigt.

I dag hører vi den samme sang fra hr. Kaj Poulsen fra socialdemokratiet, socialdemokratiet har andre tanker om at løse dette problem med at opfylde aftalen om de 40.000 boliger. Men hvad det var for nogle tanker, får vi ikke noget at vide om, og det gjorde vi heller ikke sidste år.

Den nøgne kendsgerning er, at dette er det eneste forslag i 1½ år, som har taget sigte på at opfylde aftalen i boligforliget om de 40.000 boliger. Så kommer man minsandten og siger, at dette forslag er i strid med boligforliget. Det er jo yndigt. Det viser for syttende gang, hvad det er, dette boligforlig forpligter til. Det er de højere huslejer og alle de andre ting, men det er ikke det med at få bygget 40.000 boliger.

Må jeg sige til ministerens indvendinger på et par områder, at det jo ikke er rigtigt, at statens forpligtelser på længere sigt ikke er med i beregningerne. Det er ikke sat op i en tabel som umiddelbare tal, det er da rigtigt nok, men der står udtrykkelig i bemærkningerne:

»Hvad omkostningerne på længere sigt angår, så vil staten med dette forslag pådrage sig rentesikringsforpligtelser for det pågældende byggeri.«

På dette punkt ville det naturligvis være billigere for staten, hvis boligerne ikke blev bygget. Hvis man imidlertid går ud fra, at den aftalte kvota er alvorligt ment, altså at forligspartierne virkelig ønsker denne kvota opfyldt, så er alternativet, at boligerne blev bygget som

selvejerboliger. I så fald ville omkostningerne på længere sigt nemlig i form af et mindsket indkomstskatteprovenu på grund af rentefradragsreglen være langt større end gennem rentesikringsordningen for almenyttigt byggeri. Jeg går ud fra, at ministeren ikke vil drømme om at benægte denne kendsgerning. Her er altså kvalitativt og groft kvantitativt nævnt, hvad de langsigtede forpligtelser består i.

Det kan også undre, at man fra forskellige side taler om den store byrde, det vil være, når det sort på hvidt kan vises, at så længe alternativet er arbejdsløshed – og der er vel ingen, der længere drømmer om at sige, at det kun er et halvårsfænomen – så er det en overskudsforretning for staten at få bygget disse boliger fremfor at lade folk gå arbejdsløse.

Endelig er der ministerens bemærkninger om, at vores 540 kr.s lempelse er forkert, og at den bliver reduceret til 135 kr. om måneden. Det skyldtes dels rentesikringshistorien. Nå ja, det er da rigtigt på den korte sigt, men her taler vi altså om den husleje, der vil være, før tilskuddene træder ind. Det gælder både rentesikringen og boligsikringen, hvad der sker individuelt med boligsikringsordninger. Uanset hvor meget det vil influere, ligger besparelsen enten hos familien eller hos det offentlige, som betaler disse ydelser, altså hos skatteyderne.

Med hensyn til det andet, der skulle være forkert i beregningen, nemlig at vi havde taget momsrefusionen af samtlige 100 pct. og ikke kun af de 74 pct., vil jeg ikke bestride, at vi kan komme til at jukke i spinaten en gang imellem, men jeg tror nu nok, at vedrørende sådan en banal ting som denne skal man stå tidligt op for at tage os i fejl på dette område. Ministeren og andre, der plaprede efter, at det skulle være en regnefejl, har simpelt hen ikke læst forslaget. Der står jo udtrykkelig, at den indeksregulerede momsrefusion skal gives af alle 100 pct. med 400 kr. pr. m². Og så er det fløjtende ligegyldigt, hvordan de er finansieret, om 26 pct. er selvfinansieret, 23 pct. er offentligt finansieret, 3 pct. er lejerindskud, eller hvordan det ligger. Momsrefusionen træder i kraft med billiggørelse på alle 90 m² og ikke på 74 pct. af dem. Det ville man have kunnet overbevise sig om, hvis man havde gjort sig den ulejlighed at læse forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kaj Hansen)
(DKP):

Det forslag til folketingsbeslutning, som de